

בית משפט השלום בחדירה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואחר'

תיק חינוני:

לפני כבוד השופט הודה אסיף

מוחמד תייסיר אמארה ת.ז. 053735676

התובע

נגד

1. רשות-נגה בע"מ ח.פ. 511677957

הנתבעים

2. רפי גינט ת.ז. 0136564

1

פסק דין

2. בפני תביעה לפיצוי בגין לשון הרע מכוח חוק איסור לשון הרע, התשכ"ח – 1965 (להלן –
3. החוק).
4. התובע, מוחמד תייסיר אמארה (להלן – התובע), הינו תושב הכפר זלפה, אשר בעת הRELONNTIT
5. לתביעה, הועסק כמנהל עבודה בחברת "מרדיqi בנימין ובנוי בע"מ", חברת שעוסקת בין היתר
6. בעבודות סיליה.
7. הנתבעת 1, היא חברת רשות נגה בע"מ (להלן – רשות), שהיתה בעת הRELONNTIT לתביעה,
8. זכויות של העורך השני של הטלוויזיה הישראלית, ואשר במסגרת שודרה התכנית
9. "כלבוטק".
10. הנתבע 2, מר רפי גינט (להלן – גינט), היה בעת הRELONNTIT לתביעה, המפיק, המגיש והעורך
11. הראשי של התכנית "כלבוטק", שודרה ברשות.
12. ביום 03.12.2009, שודרה בטלוויזיה, במסגרת התכנית "כלבוטק", כתבתת ותחקיר. הכתבה
13. עוסקת בתופעה לפיה, לפי הנטען, זכיניהם, מנהלי עבודה ונוהגים, מוכרים בלילה אסفلט של
14. "חברה הלאומית לדרכים" (בשמה המקורי – "מע"צ") לכל דושן, במחרירים הנמוכים מושאוי
15. השוק (להלן – הכתבה).
16. התובע טוען כי הוא הוציא בתחקיר, כדי שגנב אספלט של החברה הלאומית לדרכים.
17. .4

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמара נ' רשות-גנה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- לטענתו, בטרם שידור הכתבה, נשלחו אליו תחקירנים מטעם התכנית, אשר ניסו להדיחו
למכור להם אספלט, אך בפועל הוא לא מכיר לחם אספלט כלל.
- התובע טוען כי הנتابעים סילפו את העובדות, תוך שהם משדרים כתבה כזבת, שיש בה משום
לשון הרע כלפיו, ואשר גרמה לו לנזקים.
- לדברי התובע, לאחר שידור הכתבה, הוא פוטר מעבודתו ושמו הטוב נפגע. הוא מעריך את
נזקיו, הן הממוניים והן הנפשיים, בסך של 200,000 ש"נ.
- הנתבעים הגיעו כתוב הגנה, במסגרת הכחשו כי יש בפרסום לשון הרע. לטענתם, התובע לא
הוא בכתבה כמו שמככב בקומביינט ואו שוד האספלט הגדל של החברה הלאומית לדרבים,
כפי שטען.
- הנתבעים טוענים עוד, כי במסגרת הכתבה, שודרו דברים שהtoutבע אמר בעצמו, במסגרת
שייחות מוקלחות ובמהלך פגישה אחת שצולמה במכשיר נסתתרת. لكن לטענתם, אין מדובר
בஹזאת דיבלה.
- עד טוענים הנתבעים, כי כתוב התביעה אינו מפרט את המיללים המדוייקות מהוות, לטענת
התובע, לשון הרע, כאשר פירוט כאמור, מהוות תנאי להוכחת יסודות העולה מכח החוק.
- בנוסף, הדגישו הנתבעים כי בסופו של דבר, הציגו בכתבה את העובדה שהtoutבע לא סיפק להם
את האספלט.
- הנתבעים טוענים לחלופין, כי במקרה הפרט חוסה תחת הגנות חוק איסור לשון הרע.
- טענת הנתבעים, הפרט מוגן מכוח סעיף 14 לחוק, שכן הדבר שפורסם היהאמת והיה
בפרסומו עניין ציבורי ובנוסף, הפרסום חוסה גם תחת הגנת תום הלב הקבועה בסעיף 15
לחוק.
- לענין הנזקים, טוענים הנתבעים כי התובע לא פירט בכתוב התביעה את הנזקים הנﻄענים
שנגרמו לו לכואורה.
- בדיוון, שהתקיים בפני ביום 20.09.16, אישרתי את ההסכם הדיווני אליו הגיעו הצדדים, אשר
במסגרתו הסכימו לוטר על שמיעת העדים, כשהם מסכימים להגיע לבית המשפט את
הראיות הבאות:
- א. תצהירי העדות הראשית שהוגשו במסגרת התביעה, למעט הכרעת הדין שצורפה
כנספה ת/10 לತצהירי התובע.

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- ב. פרוטוקול החקירה שנערכו לידי הצדדים במסגרת ההליך הפלילי, שהתנהל בבית
1 משפט זה בתיק 13-09-46579 (להלן – **ההליך הפלילי**), כפי שצורף בכתב ההגנה וכן
2 את קלטת התוכנית, שצורפה לתצהירים.
3

הכתב

- 4 כאמור, הכתב שודרה במסגרת התוכנית "כלבוטק" ביום 03.12.2009 ואורכה כרבע שעה.
5 בכתבה, שבה צפיתי, נראה שני תחקירנים מטעם התוכנית, משה כץ, עורך התוכנית "כלבוטק"
6 (להלן – **משה**) ומיכל דניאל רופל (להלן – **מיכל**), עורכי בין היתר עבודה בכבייש הארץ
7 ופונים לבני תפקדים שונים שבירכו את העבודות מטעם החברה הלאומית לדרכים. לצורך
8 חכנת הכתבת תיעדו התחקירנים את פניויהם לאותם גורמים, ואת השירותים עימם. נטען כי
9 אותן שירותים מעידות על נכונותם של בעלי התפקיד למכור אסفلט השיך לחברת הלאומית
10 לדרךים.
11 בכתבה הוצג, בין היתר, גם התובע. הושמעו שיחות טלפון שערכו התחקירנים עמו, כאשר בה
12 בעת, תמונה של התובע התנוססה על המסך, בלויוי שלו.
13 במהלך אחת משיחות הטלפון, אמר התובע למשה בין היתר, כי הוא ייתן לו את החומר כבר
14 בתחילת העבודה: "...איך אני מתחילה לעבוד, או הדאבל הראשון או השני אני אשלח אותו
15 אליו". בסיום השיחה אף קבע התובע עם משה מועד לפגישה לצורך העברת החומר.
16 בסיוף הפגישה, נשמע התובע מבטיח לסדר לתחקירנים את ה"חומר".
17

בותות הכתב

- 18 אחת מהמחלוקות בין הצדדים, הינה בנוגע לשם שניתן לכתבה. התובע טען, כי שמה של
19 הכתבת היה "שוד האספלט הגדול" או לחילופין, "קומביינט האספלט". לטענתו של התובע,
20 שם הכוורת מלמד על הצגתו כשודד וכגנב אספלט.
21 הנتابעים טענו מנגד, כי לכתבת לא היה כלל שם.
22 גירושת הנتابעים תמורה ומרובת סתיירות.
23 א. משה נשאל מה היה שם הכתבת, אולם בעודותו הוא הודה בכך ממונע תשובה עניינית
24 ובתשובה נמצאו סתיירות. בתחילת, טען שכasher הוא עורך את הכתבת והוא לא
25

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1 מעניק שם לכתבה (עמ' 42, ש' 15) וכי אצל משרד קראו לכתבה "תחקיר על
2 האספלט" (שם, ש' 25).

3 בהמשך, טען כי אף פעם לא היה שם לתקנית (עמ' 42, ש' 21), אך לאחר מכן כאשר
4 נשאל שוב מה רשם על הקלטת השהբיר לעורך 2, כבר לא היה בטוח והשיב: "אני
5 ממש לא זוכר, אבל אני מניח תחקיר האספלט" (עמ' 43, ש' 17).

6 העד רפי גינט, ניסה גם הוא להתחמק ממונע תשובה לשאלת מה הייתה כוורת
7 הכתבה אך בהמשך הודה כי ייתכן ושמה של הכוורת היה "שוד האספלט" ו/או
8 "קומביינת האספלט" (עמ' 32, ש' 20).

9 לאחר מכן טען, כי אף אם התקנית נקראה "שוד האספלט הגדל", זה בדיק מה
10 שקרה. הוא גם הודה שהיתה "AMILIT GIVIHA" בכוורת הכתבה, אף שאינו זוכר מהי:
11 "ת. קודם כל, לא זכור לי שנאמר שוד. אני זוכר שזה היה קומביינת האספלט. נכון
12 שהיתה גםAMILIT GIVIHA, אבל אני לא זוכר שוד למורות שזה לא מופרך...". (עמ' 33,
13 ש' 10).

14 גם מיכל נשאה מה היה שמה של הכתבה והשיבה: "אני לא זוכרת, גניית אספלט
15 מע"צ, לא זוכרת" (עמ' 39, ש' 5).

16 מאחר שההלכה היא שיש לבחון את הפרisos ב الكلותו (ע"א 9462/04, בן ציון מודרב נ'
17 ידיעות אחרונות בע"מ פורסם בנבוי, מיום 28.12.05), ולאחר העבודה שמעודיות הנתבעים
18 עולה כי שמה התייחס ככל הנראה לכך שהנושא הינו גניית אספלט, לא מצאתי שיש צורך
19 להזכיר בעניין שמה המדויק של הכתבה.

דיון והברעה

האם מדובר ב"פרסום" והאם מדובר בלשון הרע

15 במקרה שבפני, הכתבה פורסמה במסגרת תכנית טלוויזיה וברורו אףוא כי מדובר ב"פרסום"
16 לפי החוק. יש לבחון لكن האם הפרסום מהו זה "לשון הרע".

17 סעיף 1 לחוק קובע מהו לשון הרע, כללן:
18 "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

19 (1) להשפיל אדם בענייני;brיות או לעשות מטרה לשנה, לבוז או לעיג מצדם.

20 (2) לbezot adam shel ma'asim, ha'tanagot ou tbcognot ha'miyochsim lo.

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-גנה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1   (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו או
2   במקצעו.

3   (4) לבזות אדם בשל גזע, מוצא, דתו, מקום מגורי, מינו או נטייתו המינית".
4

5   לצורך גיבוש עוללה בגין לשון הרע, אין צורך להוכיח כי אדם הושפל או בוזה בפועל. די
6   שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו. אמת המידה לבחינת לשון הרע היא אובייקטיבית.
.17

7   ראו: ע"א 96/1003 מיכאל בן חורין נ' רן לוי, פ"ד נז(1) 424,434.

8   רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (פרסום בנבו, מיום 12.11.06).

9   ע"א 466/83 שאחה נ' זדרדייאן, פ"ד לט(4) 734,740.

10   יצוין, כי כדי לקבוע האם הדברים מהווים לשון הרע, בית המשפט לא בהכרח נדרש לבחינת
11   ראיות שהביא מי מהצדדים. דברי כב' השופט ברק (כתוארו א'':

12   "יצוין, שאין לנו צורך להיזקק לראיות השונות שהביאו הצדדים באשר לתגובה
13   שהיתה בפועל לכתבה. הלכה היא, כי אין צורך בהבאת ראיות בדבר המשמעות
14   שקורא מסוים או סוג קוראים זה או אחר יחסו לפרסום הנדון, אלא בית המשפט
15   יקבע ממצאו בשאלת, אם אכן מהווים הדברים לשון הרע אם לאו".

16   ראה ע"א 334/89 מיכאליל נ' אלמוג פ"ד מו(5) 555,562.

17   בכתבה שבעניינו, פרסמו תമונתו של התובע, שמו וכן שיחות מוקלטות וקטיעים שצולמו
18   במצלמה נסתרת.
.19

19   הכל הוא, שכאשר פונה בית המשפט לבדוק האם פרסום מסוים כולל בחוותו לשון הרע, עליו
20   לבחון את הפרסום בכללו. הפרסום צריך שייחן מכלול, בלי לדקדק בכל פרט ופרט
21   מהפרסום הפוגע (ע"א פלוני 10/751 פלוני נ' אילנה דיין-אורבן, (פרסום בנבו, מיום
22   08.02.12) פסקאות 93, 84, המבנה לשינוי ריבליון) (להלן – ע"א פלוני).
23   עוד נקבע שם כי:

24   "יש לציין כי הצופה הסביר רואה את הכתבה פעמי אחת וקולט את המכול, כך
25   שייש להישמר מפירוק הכתבה לריביביה וקה אחר דקה, ולדקוק ולחזור כל פריים
26   ופריים במשמעותם של משפטן. לעיתים מרווח עצים לא רואים את העיר".
27   (השופט עמידת בע"א פלוני הנ"ל, פסקה 24).

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1. 20. מצפיה בכתבה, שוכנעת כי כל אדם סביר שיכפה בה יתרשם כי התובע הינו אחד מהמעורבים במה שהנתבעים הינו כגניבת אסفلט, שאוותה כינו בכתבה "קומבינה האספלט". על כך שלתובע יוחסה מעורבות לא מボוטלת באוותה "קומבינה", למד הצופה, בין היתר, מפרק זמן הארוך שבו מוצגת תמונה התובע, והמשמעות שהוא עימן, כמו גם לאור נושא הכתובת.
6. 21. לאור האמור, מצאתי שיש בכתבה ובשידורה, משום פרסום של לשון הרע, כמשמעות מונת זה בחוק.
8. לאור תוצאה זו, יש לבחון האם עומדות לנتابעים, כתענתם, ההגנות הקבועות בחוק.

הגנת אמת בפרסום

10. 22. סעיף 14 לחוק קובל כדלקמן:
11. 14. הגנת אמת הפרסום.
12. 13. 14. במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר שפורסם היה אמת ויהי בפרסום עניין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכח אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגעה של ממש".
15. 16. 17. הגנה בסעיף 14 נחלקת לשני חלקים מצטברים. אמת ועניין ציבורי, כאשר אין די בהתקיימותו של אחד מהם בלבד (זנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות נ' קראוס, פ"ד נב(3) - 31 (להלן – זנ"א קראוס).
18. 23. התנאי הראשון לתחולת הגנת אמת הפרסום הוא שהדבר שפורסם היה אמת.
19. 20. 21. מרכיב זה נוגע למידה המתאימה בין תוכן הפרסום לבין המציגות האובייקטיבית, כפי שהיא מוכחת באמצעות הראיות המובאות במשפט (ע"א 3199/93 יוסף קראוס נ' ידיעות אחרונות בע"מ, מ"ט(2) 843, פורסם בנבו, מיום 09.11.95, עמי 857) (להלן – ע"א קראוס).
22. 23. 24. 25. 26. לעניין השאלה, מהי ה"אמת" שביחס אליה נבחנת אמיתותו של פרסום, נקבע כי האמת היא אחת וכי אם בדיעבד מתקבל כי העבודות שפורסמו אכן משקפות את המציגות כפי שהיתה בעת הפרסום, הרי שלא תעמוד לפרסם הגנה זו. זאת, להבדיל ממצב שבו האמתה העובדתית השתנתה בין מועד הפרסום לבין מועד בוחינת הדברים לצורך קיומה של הגנה (זנ"א פלוני נ' ד"ר אילנה דין אורבן (פרסום בנבו, מיום 18.09.14) (להלן – זנ"א פלוני).
27. 28. 29. בנוסף, הפרסום נדרש לשקר אמת "שלמה". ככלומר שלא ייעדרו ממנו פרטים המשנים את הראות הכללי המתkeletal מהפרסום, וכן שלא יוכל בו פרטים משמעוניים שאינם נכונים (זנ"א קראוס, בעמ' 35). עם זאת, וכי שנקבע בסעיף 14 לחוק, הגנה לא תישלл רק בשל

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1 העובדה שלא הוכחה אמיתותו של "פרט לוואי שאין בו פגעה של ממש" (דנ"א דין, פסקה
2 28 לפסק דין של כב' השופט גורנייס).
3 בעניין נטל הוכחת ההגנה של אמות, נקבע כי הנטל מוטל על המפרטים (ע"א 326/79 הוצאה
4 עיתון הארץ בע"מ נ' מזרחי, פ"ד מא(2) 169, 186). מידת ההוכחה הנדרשת היא של מאון
5 הסתברויות רגיל במשפט אזרחי (ע"א קראוס, עמי' 857).
6 יש לבחון אפוא, האם הדברים שפורסמו בכתבבה בעניינו של התובע, היו אמות.
7 לאחר שצפיתי בכתבבה, ועיינתי בתמלילי שיחות הטלפון עם התובע ולא עלה ביד לי שמדובר את
8 החקלאות של אותן שיחות, חרכ מספר ניסיונות עם הדיסקים שהוגשו, הגיעו לכל מסקנה
9 כי אכן הדברים שפורסמו בכתבבה, הם אמות במובן זה שהתובע אכן אמר אותם. למעשה,
10 התובע אף אינו מכחיש שאמר את הדברים שהושםו בכתבבה.
11 התובע טוען, עם זאת, שאמר את הדברים על מנת "להיפטר" מהתחקירנים, וכי בפועל מעולם
12 לא התכוון למכור או למסור להם אסفلט. מובן, שאני יכולה לדעת אם אכן זו הייתה כוונתו
13 הטעונה של התובע, אך לא זה הרושם שנוצר ממשית דבריו. ממשית דבריו של התובע
14 נראה כי התחקירנים, והנתבעים, היו רשאים להניח כי הוא מעוניין לשפתח פעולה עם מכירת
15 האספלט:
16 א. התובע אישר בעדותו שהבטיחה לתחקירנים כי "יבريح להם איזה דאבל"
17 (עמי' 12, ש' 28-27). לשון זו אינה מותיישבת עם טענותיו.
18 ב. באחת משיחות הטלפון שהוקלטה בין משה לבני התובע, אמר התובע למשה
19 שאט החומר הוא יעביר לו "איך שהוא מתחילה" וכי ישלח אליו את "הדאבל
20 הראשון או השני" (הגוש תמליל וסומן ב/3 לתצהירי הנתבעים).
21 ג. לאחר מכן, בפגיעה שנערכה בין משה ומיכל לבין התובע (הגוש תמליל וסומן
22 ג/3 לתצהירי הנתבעים), נשמע התובע כשהוא אומר שرك בשל נוכחות
23 הפקח הוא אינו יכול להעביר את האספלט. אומר בזיהירות המתבקש כי
24 השפה, שבה עשה התובע שימוש, מותיישבת יותר עם רצון להעביר את
25 האספלט ועם תסכול ממצב הדברים הזה, יותר מאשר מותיישבת עם טענותו
26 של התובע כאילו ניסה לדוחות את התחקירנים.
27 כך, למשל, נשמע התובע מגדך את הפקח בשיחות הטלפון שנשמעה בחקירה:
28 "הבן אלף זונה הזה מלאוה אותה. תן לי לראות מה לעשות...זה המפקח הוא
29 מלאוה אותה על כל מטר...אם הוא מסתלק אז אני אבריח לך איזה דאבל
30 אליך...".

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1   ובהמשך : "...הבן כלב הזה לא עזב אותה לרוגע אחד", בהתייחס לכך שבשל
2   נוכחות הפקח הוא אכן יכול למכור את האספלט.
- 3   התובע אף הודה בעדותו כי קילל את הפקח שמנע, לטענתו, את העברת האספלט (עמ' 12, ש'
4   .27 (23-26).
- 5   התובע לא ידע להסביר, מודיע לא פשט בבקשת מהתחקירנים שלא להפריע לו ומדווע ניסח,
6   בטענתו, לספק תירוצים שונים כדי שייניחו לו. בתשובותיו בעניין זה נמצאו סתיירות. תחילתו
7   טען כי אכן לא אמר לתחקירנים לעזוב את המקום כי הם מפּריעים לו :
- 8   "ש. למה אתה מסpter סייפורים ולא אומר את מה שאמרתי לך ?"
- 9   ת. לא אמרתי. לא משנה באיזה סיבה רציתי לסלך אותם" (עמ' 15, ש' 6-5).
- 10   (הדגש שלי, ה.א.)
- 11   בהמשך שינה ואמר : "מי אמר לך שלא אמרתי להם ? את הדברים האלה לא העלו" (עמ' 14,
12   ש' 30-29).
- 13   יzion, כי בריאותו שהונחו בפני, לא ראייתי אף רמז לכך שהትובע דרש מהתחקירנים לעזוב
14   אותו או לכך שאמר להם שהם מפּריעים לו. למעשה, נראה כי הוא סייע להם להמשיך ולשמור
15   עימו על קשר !
- 16   התובע מסר לתחקירנים את מספר הטלפון שלו (עמ' 10 לפרטוקול, ש' 20) ולאחר שהתרברר
17   כי לא יוכל להעביר את החומר בגל הפקח, בקש לסייע לתחקירנים בדרכים נוספות: "מחר
18   בבוקר תהיה בקשר עם בני, אם אתם צריכים את העזרה שלי, אני יכול לקפוץ לשם גם כן
19   לדבר עם הבוחר..." וכן: "מחר בבוקר דבר עם בני, אני מבטיח לך שאני אסדך לך".
- 20   דברים אלה של התובע, שמהם ניכר ניסיונו לסייע לתחקירנים, אינם מתyiישבים עם טענתו,
21   לפיה התחקירנים ניסו להדיח אותו לדבר עבריה.
- 22   אוסיף עוד, כי בכתבה לא נתן כי התובע ביצע בפועל גניבה או שוד של האספלט. התובע,
23   והעדים שהיעדו מטעמו, הודיע כי בסופו של דבר, הובן מהכתבה שהוא לא גנב.
- 24   התובע אישר כי הובן מהתחקיר שהוא לא סיפק בפועל אספלט לתחקירנים (עמ' 12, ש' 18).
- 25   גם מוחמד, בנו של תייסיר העיד :
- 26   ש. עבשו אתה אמרת שני דברים שראית בתכנית –ABA אמר אני אתן לך, אומר
27   אני לא יכול לחתת לך בגל הפקח ובסיוף הוא לא נותן, כל זה מהתכנית. מה מהשלשה
28   דברים האלה שאתה זוכה מהתכנית, מה לא נכון ? שABA אומר את אי ? את ב' ? או
29   شبסוף הוא לא נותן את זה ?

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיוני:

- ת. הדבר השלישי, כי זה נכון – שהוא לא נתן.

ש. אבא שלך אמר אני אתן?

ת. נכון שהוא אמר.

ש. נכון שהוא אמר שהוא לא יכול לחתת בגל שיש פקח עבשו?

ש. נכון שבתכניתם אמרו שבסוף לא נתן?

ת. נכון.

ש. אז מה לא בסדר בתכנית? מה לא נכון?

ת. הכל נכון. נכון שאמר, נכון שדיבר על המפקח והוא נכון שלא נתן. הדבר האחרון הוא הכי חשוב, שהוא לא נתן". (עמ' 24, ש' 22, עמ' 25, ש' 3).

עדות ברוח זו נשמעה גם מפי עדדים נוספים מיטעם התובע.

גיסו של התובע, عبدالרחמן, אמר בעדותו: "אם קלטתי מופיע גינט בהמשך שתסייע לא התקשר ולא שלח" (עמ' 18, ש' 14). בנו הבכור של תייסיר, عبدالלה, העיד: "מה שאני זכר זה שהוא לא שלח" (עמ' 21, ש' 32). הבן מחמוד הודה כי: "הוא לא נתן. רأיתי בתכנית שהוא לא נתן" (עמ' 24, ש' 12).

לאור העדויות כפי שהובאו לעיל, ומצפה בכתבה, נראה כי מובן ממנה שהتובע לא סיפק בסופו של דבר את האסفلט לתחקירינו, אך בה בעת נראה כי הנتابעים הרימו את הנTEL להוכיח כי הדברים שפורסמו מפי התובע אכן נאמרו על ידו, ומכאן שהתמלא התנאי הראשון להתקיימות ההגנה של "אמות הפרטום".

עם זאת, יש לבדוק האם היה בפרסום, כפי שפורסם, עניין ציבורי, שכן אין די בהיותו אמת. (ראה ע"א פלוני, פסקה 89 לפסק הדין).

לי"ע עניין ציבורי", ייחשב עניין, שידייתו ברבים רלוונטי להגשת מטרה ציבורית או שיש לציבור תועלת בידיעה לגביו – אם לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור אורחות חייו. לא פעם "העניין הציבורי" שבספרטום, עשוי לנבוע מהיוותו של הפרטום נוגע לדמות ציבורית, אם כי לא תמיד די בכך. לא ניתן לקבוע מראש אילו נושאים יהוו "עניין ציבוררי", והדבר יבחן לגבי כל פרסום לגופו.

(ראה ע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסן, פ"ד נו (2) 607, ע"א 10/51 פלוני, פסקה 51 לפסק הדין של כב' השופט פוגלמן).

אין ספק, כי בחקירה עצמו היה עניין ציבוררי. מדובר בחשד לתופעה מדאגה, לפיה וכיינים, מנהלי עבודה ונוהגים, מוכרים אסفلט של החברה הלאומית לדריכים לכל דורך, ובנגדוד לחוק. אף התובע מודה בסיכון כי מדובר בנושא שיש בו עניין ציבוררי (סעיף 79 לסייע).

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמара נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1   36.   אולס, הנتابעים לא הוכחו כי קיימים אינטראס ציבורי בחשיפת זהות התובע. למעשה, כלל לא
2   טען כי חשיפת זהותו של התובע הייתה דרושה, וכל שכן שלא הוסבר מדויק דוקא לתובע
3   "ניתן" זמן מסך כה גדול, למעט הטענה כי את פרטיו ותמונהו הצליכו התחקירנים לקבל,
4   להבדיל מאחרים, שהתחמקו מהתחקירנים (ראו סעיף 62 לסבירומי הנتابעים, וכן עמי' 40, ש'
5   לפרוטוקול).
6   37.   נראה, כי אף הנتابעים מכירים בכך שההתובע אינו חלק מרכזי בכתבה או בתופעה, וכי הוא
7   היה רק חלק מהתופעה עליה דיברה הכתבה. כך העיד הנtabע 2:
8   "מה שרצינו להראות זה תופעה, אני לא מביר את הלוקח שלך ואין לי קשר אליו.
9   הוא היה פשוט בשטח ולכן יש הצדקה שהציבור ידע, זה לא רק הוא אלא גם
10   אחרים, זו תופעה שאנשים גונבים ממע"צ אסفلט חם מהכביש ומביאים
11   לקלייניטים פרטיים ב-20 אחוז פחות זהה עושק ושוד של כסף ציבורי" (עמי' 33, ש'
12   11-14).
13   ובהמשך העיד הנtabע 2:
14   "לשאלת בית המשפט, הקובל לא היה דמות ראשית אבל הוא היה חלק מהכתבה.
15   הוא היה חלק חשוב מכיוון שדרך ההתנהגות שלו אפשר היה להבין איך הכל קורה
16   אם לא היה פיקוח הכל היה קורה" (עמי' 33, ש' 28-27).
17   גם משה לא טען שדוקא זהותו של התובע הייתה חשובה:
18   "לשאלת בית המשפט, מהות החקירה הייתה לא מיי אנו רוכשים או מתיקיסיר
19   דוקא, אלא להראות כמה קל לרכוש אספלט של מע"צ" (עמי' 46, ש' 11-12).
20   38.   שוכנעתי, כי לא הייתה כל סיבה או חשיבות לחשיפת זהותו של התובע. הכתבה הייתה משגינה
21   את מטרתה גם ללא זיהויו, וגם אם היה מוגז תוך טשטוש פניו ושמו. אני סבורה כי בפרסום
22   תמונת התובע, שמו ודמותו, היה עניין ציבורי בעל חשיבות חברתית ממשמעותית, וכל שכן
23   כאשר התובע הינו אדם פרטי, שאינו נושא במשרה בעלת עמדת מפתח כלשהו. לא הובאה
24   בפני גם כל ראייה לקיומה של סכנה לציבור מפני התובע.
25   39.   לצורך מענה על העניין הציבורי בגין אכיפת החוק, הרתעה וכדומה, די היה בפרסום הכתבה,
26   גם ללא תמונה שתאפשר את זיהויו של התובע:
27   "לאור הקשר בין מהותו של אירוע מסוים לבין מידת ההצדקה שבחשיפת פרטיים
28   של המעורבים באותו אירוע, הכרה הפסקה בכך שפרסום עשוי להיות לגיטימי
29   יותר ככל שענינו הוא נושא "חדשתי" (ראו למשל ע"א 439/88 רשם מאג'רי המידע
30   נ' ונטורה, פ"ד מ' 808 (1984) בעמ' 826). הכרה זו סогיה בכך שהצדקה של

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמара נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1   **פרסום כזה עלולה להישלл באם ניתנו היה לספק את האינטראס הציבורי שבקבالت**
2   **המידע בדרכן של פרסום הפרשה תוך השמת שמות המעורבים בה, כshimaוש**
3   **באמצעי שפיגעתו פחותה. אולם, סיגז זה נטאפס כרלוונטי פחות כאשר מדובר באński**
4   **ציבור". (הדגש שלי, ה.א.).**
- 5   (ת"א (מחוזי ת"א) 1320/97 וינשטוק בלה נ' הוצאה עיתון הארץ בע"מ (פרסום
6   בנבו, מיום 18.05.08, עמ' 9).
- 7   אף אם קיים עניין ציבורי בפרסום הכתבה, הרי שאין בו מושם אישור להתריר את הרسن : .40
- 8   **"עם זאת, יש לזכור כי קיומו הלאורו של עניין ציבורי אינו מצדיב בפני העיתונאי**
9   **"או רוק" לפרסום באזות נפשו.** על חובתו של עיתונאי לבחון את הידיעות
10   שבכוונתו לפרסום בזהירות רבה ולהישמר מפני הטלת דופי לשואה, ועל המשמעות
11   של פרסום בהיעדר בדינה סבירה כזו עמד השופט מ' חשין בע"א 5653/98 פLOSE נ'
12   חולץ, פ"ד נח(5) 865, 896-898. יתרה מכך, מוכנה אני להניח כי במקרה דוגמת
13   המקלה דנו, מוטלת על המפרסם חובה בדיקה חמורה יותר לפני פרסום לנוכח
14   העובדה כי התכונות המיחודות המאפיינות "איש ציבור" אינן מתקיימות אצל
15   "איש פרטי", וביחוד אמרורים הדברים לגבי היכולת הפחותה של "האיש פרטי"
16   לנוכח את עצמו מכתם שיידבק בו בעקבות פרסום שקרי על אודוטיו. האם עמדו
17   המבוקשים בחובתם זו בטרם בקש לשדר כתבה המזהירה את הציבור מפני
18   המשיב? האם יש בידיהם בסיס מספיק לטענותיהם החמורות נגדו? עניין זה יהיה
19   ניתן לבחון במלואו רק בהליך השיפוטי עצמו, שעלול להיות הליך ממושך. נעיר רק
20   כי עצם הדחיפות שהציגו המבוקשים באשר לצורך פרסום מיידי של כתבת
21   החקירה שלהם מעוררת חשש בגין לתום לבםabis בשים לב לכך של פי טענת
22   המבוקשים, התלונה הראשונה הגיעה אליהם לפני שניםים, ומאז ועד כשבוע לפני
23   הפרסום המיועד לא פנו המבוקשים למשיב לקבלת תשובות, ואף לא היו מוכנים לתת
24   לו שhort מספק להגיב על הדברים המוחשיים לו בחקירה" (הדגש שלי, ה.א.).
- 25   (ראו רע"א 10771/04 רשות תקשורת והפקות (1992) בע"מ נ' פרופ' אטינגר, פ"ד נת(3), 308).
26   .(317)
- 27   **במיוחד הדבר נכון במקורה שבפני, לאור האופן בו הוצע התובע בכתבה, בהשוואה לאופן שבו**
28   **הוא צווג בפה מעורבים אחרים.** .41
- 29   **זמן המסק ש"ניתן" לתובע, הינו הגבוה ביותר מבין כל יתר המעורבים בכתבה. בהעדר הצדקה**
30   **אחרת לכך, ולא ניתנה כזו, לא יותר אלא להסיק שתמןנותו, שמו, והציגו במילך השיחה**

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- שנערכה עימם, נעדרו לשם מטרה שאינה קשורה כלל למסקנות החקירה עצמה. ואכן, הנتبעה
2 העיד בעניין זה: "אנחנו בכל ערכיה לוקחים את הקטע שהואabi מעניין" (עמ' 35, ש' 6).
- 3 נראה איפה, כי רק העובדה שהתוועה היה נגיש לנتابעים והעובדה כי הצלicho לייצור עמו קשר,
4 הביאה לכך שהוחזק כפי שהוצע.
- 5 עובדה היא, שדווקא אותו "בני", שעל פי החקירה היה ממונה על התובע, כלל לא הוצג
6 בכתבבה, לא בתמונתו ולא בשמו. הנتابעים, אף שכואורה ידעו את פרטיו המלאים של אותו
7 "בני", בחרו שלא לחושף אותם והסתפקו באמרה, לפיה שמו ופרטיו "שמורים במערכת".
8 אני נדרשת, במסגרת הדיון לצורך התביעה שבפני, לבדוק את נכונות הטענה של הנتابעים,
9 לפיה בני לא אותר וכן לא התקיימה עימו פגישה (עמ' 36, ש' 1-2, עמ' 39, ש' 13, עמ' 44,
10 ש' 28). מה שרלוונטי לעניינו היא העובدة שהותרת פרטיו של "בני" חסויים, לא פגמה
11 בהציגת הנושא, או בכתבבה.
- 12 אמנס, פניהם של חלק מהמעורבים האחרים שהוזכרו בכתבבה, כגון נהגים עמים שוחחו
13 החקירנים למטרת רכישת האסفلט, לא הוסתרו, אך שמות לא פורסם, פרק הזמן בו הוצעו
14 על המשק היה קצר משלמות מזה שקיבל התובע, בשל איות הצלומים, שנעשו בנסיבות
15 נסתרות, קשה מאד להזותם. דבר זה לא פגע באיזה שהוא אופן במטרת הכתיבה ובמסר
16 שכיוונה להעבیر.
- 17 לאור כל זאת, שוכנעתי כי במקרה שבפני, לא היה בפרסום זהות התובע, כפי שנעשה, עניין
18 ציבורי.
- 19 נמצא אפוא, כי הגנת אמת הפרסום, המפורטת בסעיף 14 לחוק, אינה עומדת לנتابעים.
- 20 אדגיש, כי על אף התוצאה אליה הגיעו, יתכן שייהיו מקרים בהם יהיה עניין ציבורי דווקא
21 בחשיפת פניהם ו/או שמותיהם של מעורבים. זאת, למשל, במצב בו זהות האדם היא היוצרת
22 את העניין לציבור. אין זה כך במקרה שבפני, וכן אני נדרשת להזכיר בשאלת זו עצה.
- 23 עתה יש לבחון אם עומדת לנتابעים ההגנה מכוח סעיף 15 לחוק.
- 24 **הганת תום הלב**
- 25 בפסקה נקבעו העקרונות הכלליים לגבי נטל ההוכחה, ביחס להגנת תום הלב שבסעיף 15
26 לחוק:
- 27 "כבר נקבע בפסקה לא פעם, ש כדי לבסס לכואורה הגנת תום לב מפני תובענה
28 בשל פרסום לשון הרע, די לו, לנتابע, להוכיח שתיים אלו: כי הפרסום געשה על
29 ידיו באחת הנסיבות המנווית בסעיף 15 לחוק, וכי הפרסום לא חריג מן הסביר באותו

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-גנה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- 1 נסיבות, כאמור בסעיף 16(א) לחוק, כי אז מתחפה הAKERה על פיה וקמה חזקה
2 הפוכה, שהפרisos נעשה שלא בתום לב, ואם הנتابע איינו סותר את העובדות עליון
3 נסמכת חזקה זו, כי אז יימצא חיבב בדיון.
- 4 (ע"א 184/1966 יעקב טריגמן נ' טויל הגליל (רכב) 1966 בע"מ, פורסם ב公报, מיום 31.12.89).
- 5 קיימים אפוא שני תנאים לתחולות הגנת תום הלב. האחד, הוא קיומו של תום לב מהותי,
6 והשני הוא קיומה של אחת מן הנסיבות המנויות בסעיפי המשנה של סעיף 15 לחוק.
7 טיב הפרisos ותוכנו משפייעים על מידת סבירותו (ע"א 4607/92 קלין נ' רונן (פורסם ב公报,
8 מיום 13.06.94)).
- 9 נטל הוכחת מרכיב תום הלב שבסעיף 15 מוטל על המפרוסם, כשם שמוסטל עליו להוכיח גם את
10 הטענה שעשה את הפרisos באחת מן הנסיבות המפורטות בסעיף (א' שנחר, דין לשון הרע
11 (תשנ"ז, עמי 254 ועמ' 258). עם זאת, את מרכיב תום הלב יכול המפרוסם להוכיח בצורה
12 עקיפה באמצעות החזקה הקבועה בסעיף 16(א) לחוק. סעיף זה קובל חזקה לעניין קיומו של
13 תום הלב, בעוד שסעיף 16(ב) קובל חזקה לעניין היעדרו של תום הלב. שתי החזקות ניתנות
14 לסתירה ובווד שහנטל להוכחת החזקה שסעיף 16(א) מוטל על המפרוסם, הרי שהנטל
15 בהוכחת החזקה שסעיף 16(ב), מוטל על התובע.
- 16 בעניינו מסתמכים הנتابעים על הגנת סעיף 15(2) לחוק שזו לשונו:
17 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנتابע עשה
18 את הפרisos בתום לב באחת הנסיבות הללו:
19 ...
20 (2) היחסים שבינו לבין האדם שאליו הופנה הפרisos הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או
21 חברותית לעשותו פרוסום;".
- 22 בדנ"א פלוני אימץ בית המשפט העליון, ברוב של שמותה שופטים נגד שופט אחד, את הגנת
23 "העתונאות האחראית". לפי הגנה זו, יוצרו של חיבור בעל אופי עיתונאי, שיש בו עניין ציבורי
24 ממשועני, ואשר קדמה לו עבודה עיתונאית זהירה ואחרית, נושא בחובה מוסרית או
25 חברותית לפرسم חיבור זה. חיבור העונה על דרישות אלה, יהיה לנן מהגנת סעיף 15(2) לחוק,
26 גם אם תוכנו איינואמת (ראו דנ"א פלוני).
- 27

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמара נ' רשות-גנה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1   .51 התנאי הראשון לתחולתה של הגנה זו, הוא שהפרסום יהיה בעל אופי עיתונאי. בעניינו, אין
2   חולק כי הנتابע 2 הינו עיתונאי במקצונו וכי מדובר בפרסום בעל אופי עיתונאי שפורסם
3   בתכנית תחקירים בטלויזיה. לפיכך התנאי הראשון מתקיים בעניינו.

4   .52 התנאי השני, הוא קיומה של חובת הפרסום. בהקשר העיתונאי, חובה כזו עשויה להתקיים
5   מקום שיש בו עניין ציבורי ממשמעותית בתוכן הפרסום.

6   בדנ"א פלוני, התייחס כב' הנשיא גרוניס (כתוארו אז) למשמעות המונח "עניין ציבורי", הנזכר
7   בגנה הקבועה בסעיף 15(2):

8   "המשמעות המקובלת בפסקה ביחס לדרישה "עניין ציבורי" בנסיבות סעיף 14
9   חוק יפה גם לענייננו. משמע, מידע ייחשב כזה שיש בו עניין לציבור מקום בו יש
10   לציבור תועלת בידיעתו או שהוא ולונטי להגשת מטרה ציבורית כלשהי (עניין
11   אף, בעמ' 621; ראו גם פיסקה 41 לעיל). בגדדי הגנת חובת הפרסום הקבועה
12   בסעיף 15(2) לחוק, ככל שהגנה זו נוגעת לפרסומים בעלי אופי עיתונאי, הדרישה
13   לקיומו של עניין ציבורי היא מוגברת. כאמור, דרוש עניין ציבורי ממשמעותית בפרסום.
14   אחד הטעמים לכך הוא שבעוד שבסגורת הגנת אמת הפרסום מדובר בפרסום
15   שהוא בגדיר אמת, הרי שהנחה האפריליות בסגורת הגנת תום הלב, היא כי יתכן
16   שלא ניתן יהיה להוכיח את אמיתות הפרסום. בנסיבות אלה, רק חשיבות ציבורית
17   ニכורת תצדיק מתו הגנה לפרסום הפוגע. יש להציג, שגילוי בדיעד כי לא ניתן
18   להוכיח בבית משפט את אמיתות הפרסום לא יוביל בהכרח למסקנה כי לא נתקיים
19   התנאי בדבר עניין ציבורי ממשמעותי בפרסום לצורך הגנת חובת הפרסום. תחת זאת,
20   יש לבחון האם בעת שנעשה הפרסום טמון היה בו עניין ציבורי ממשמעותי במידה
21   המקיפה חובת פרסום (השו, דנ"א קראוס, בעמ' 32). שאלת קיומו של עניין ציבורי
22   משמעותי בפרסום ראוי כי תיבחנו במנוגךمسألة אמיתות הפרסום. אף שלא
23   נדרש כי הפרסום יהיה אמיתי, הרי שנדרש בסיס ראוי ומספק לצורך עשייתו.
24   דרישה זו תיבחו בנפרד, בסגורת התנאי הנוגע לעמידה בסטנדרט של עיתונאות
25   אחריות שידון בהמשך". (הדגש שלי, ה.א.).

26   .53 בעניינו מדובר בפרסום חדשות לשחיתות בקשר לחברת ציבורית, ואני סבורה כי הנتابעים
27   עמדו ברף הדרוש להוכיח עניין ציבורי ממשמעותית בתוכן הפרסום.

28   .54 התנאי השלישי לתחולתה של הגנת העיתונאות האחראית, הוא מילוי דרישת תום הלב הקבועה
29   ברישא של סעיף 15 לחוק. בדנ"א פלוני, סיכם כב' השופט גרוניס את מהות תום הלב הנדרש
30   ביחס להגנה זו:

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמара נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1   "לסייעם, לעמדתי, נקודת המוצא היא כי חובת תום הלב הקבועה בסעיף 15 לחוק
2   כוללת יסודות סובייקטיביים ואובייקטיביים. יש לבחון את טיבת דרישת תום
3   הלב בהקשר הספציפי של ההגנה הנדונה לפניינו, היא "הגנת העיתונאות
4   האחראית". אף שקיים קושי מובנה בהגדרת טיבו של תום הלב בכל מקרה ומקורה,
5   שהרי הגדרתו תלויות בנסיבות, ניתן להציג על מספר היבטים כלליים אשר
6   נדרש מפרשם החפש ליהנות מהגנת האחראית. מטבע הדברים, לא
7   ניתן לצפות מראש את מגוון המקרים והנסיבות שבהם תידרש בחינת דרישת תום
8   הלב. על כן, אין מקום לקבוע רשימה סגורה ונוקשה של כללים, ויש להניח להלכה
9   שתפתח מקרה לעניין זה. תחת זאת, אנסה לעמוד על מספר אינדיקטיות
10   שיש בהן לסייע בהכרעה האם התקיימה דרישת תום הלב במקרה נתון". (פסקה
11   7 לפסק דין) של כב' השופט גרוביס)

12   בהמשך, קבע כב' השופט גרוביס מספר מאפיינים, לפיהם ניתן ללמידה על התקיימותה של
13   דרישת תום הלב וקבע כי זו נלמדות גם מסעיפים 16-17 לחוק:

14   "הקריטריונים לעיתונאות אחראית" נלמדים במידה רבה מתוך סעיפים 16-17
15   לחוק ומתוך הנורמה הכללית שנקבעה בפסיכה ביחס למות תום הלב הנדרש
16   במסגרת סעיף 15(2) לחוק. למשל, חובותיו של המפרשם לאמת את העבודות טרם
17   הפרושים ולהסתמך על מקורות מהימנים ורציניים, הנו חלק מן האמצעים הסבירים
18   שמצופה מפרשם לנחות טרם הפרושים כדי לוודא את אמתותו. אם לא יעשה כן,
19   עשוייה לקום חזקה כי עשה את הפרושים שלא בתום לב, כאמור בהוראות סעיפים
20   16(ב)(1) ו-16(ב)(2) לחוק, הנוגעים לאומנות המפרשם באמונות הפרושים ולאמצעים
21   שנתקט כדי להיווכח אם הוא אמת. כך גם באשר לחובתו לקבל את התיעיחסותו של
22   הנפגע הפוטנציאלי מן הפרושים, הדרושה לא רק משיקולי הגינות אלא גם לשם
23   ביסוס המידע. לטעמי, אחת האינדיקטיות החשובות למילוי אמת המידה של
24   עיתונאות אחראית היא פניה מוקדמת של המפרשם למוסר הפרושים ומתן הזדמנות
25   סבירה והוגנת להגיב לפרושים. היבט נוסף של הצורך לנחות בהגינות כלפי מושא
26   הפרושים משתקף בהוראות סעיף 17 לחוק, שלפיה לא תעמדו הגנת תום הלב לגורמים
27   מסוימים, אם לא פרשו תיקון או הכחשה שנדרשו על-ידי הנפגע, בהיקף ובאופן
28   הרואוי. בסוגיה זו נעסק בהמשך.

29   לצד דרישות המתקדמות בהתנהלות המפרשם, כולל סטנדרט העיתונאות
30   האחראית גם דרישות הנוגעות לפרושים עצמו. באופן כללי ניתן לומר כי יש להראות
31   שהפרושים "לאחרג מתחום הסביר" בנסיבות שהן קמה חובת הפרושים, ובהתחשב
32   בנסיבות של חובה זו (השו, סעיף 16(א) לחוק). בדומה, אין זה ראוי כי עוצמת

בית משפט השלום בחדירה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1 הפגיעה הנובעת מן הפרטום תעלת על הנדרש לצורך קיומ חובת הפרטום (השו,
2 סעיף 16(ב)(3) לחוק). מכאן, שעל המפרטם לדיק בתיאור העובדות ולשקפן באופן
3 הוגן ומאוזן, כפי שנקבע בפסקה בעניין תום הלב סעיף 15 לחוק (ראו, פיסקה
4 68 לעיל) "(דנ"א פלוני, פסקה 77-76 לפסק דין של כב' השופט גרוןיס)".
5

6 .55 במקרה שבפניו, שוכנעתי כי הנتابעים פרסמו את הכתובת כשם מאמינים שהותבע התכוון
7 למכור להם את האספלט. הנتابעים הסתמכו בעניין זה על דבריו של התובע עצמו, לאחר
8 שזה אמר להם בצורה מפורשת שימכור להם את האספלט.

9 בעניין זה נקבע כי "הבחינה הסובייקטיבית צריכה להתמקד בעיקר בשאלת האם המפרטם
10 האמין שהפרטום היה אמיתי" (דנ"א פלוני, פסקה 6 לחווות הדעת של כב' השופט ארבל).

11 .56 למורת זאת, איני סבורה כי הנتابעים חוסים תחת הגנת עיתונאות זהירה וסבירה, שכן היא
12 מקימה חובת פרסום החוסה תחת ההגנה סעיף 15(2) לחוק.
13

14 בדנ"א פלוני נקבע, כי המסקנה, לפיו הפרטום נבע מתחושת חובה ולא מרzon להזיק לנפגע,
15 נלמדת גם מעניינים נוספים: הצדדים שנקטו כדי להסתיר את זהותו של התובע, הגנת
16 נקודות חיוביות לגבי ומכך שלא פורסם מידע נוסף שהוא בו כדי להכתים את דמותו (ראו
פסקה 95 לפסק דין של כב' השופט גרוןיס).
17 לא כך בנסיבות המקרה שבפני.

18 .57 ראשית, שכפי שכבר ציינתי לעיל, הצגתו זהותו של התובע בכתביה והאופן שבו הוצגה, לא
19 הייתה הכרחית לשם השגת תכלית הפרטום. את אותה מטרה בדיק ניתן היה להשיג תוך
20 טשטוש פניו של התובע, ובלי לציין את שמו. וכן, כך נהגו הנتابעים עם מיעורבים אחרים
21 שהוкроו בכתביה, ובכלל זה עם מי שהיה ככל הנראה אחראי על התובע.
22

23 .58 הנتابעים הודיעו כי הסיבה היחידה, לכך שדווקא התובע הוצג עם תמונהו ושמו, היא מושם
שפרטים אלה היו זמינים לחקירנים, ולא משומשפרטים אלה היו חשובים להציג הנושא:
24 "היו פרצופים של כל הנהגים והסיבה היחידה שלטייסיר יש שם, היא שהצלחנו להשיג
25 אותו קודם בטלפון. אני אף פעם לא דיברתי אליו בטלפון אלא משה. בשיטה נכנסתי לתוך
26 משאיות ודיברתי עם הנהגים. עם תייסיר הייתה הינה" (עמ' 40, ש' 5).
27

28 .59 וכן: "בשיטה נכנסתי למשאית אני לא אומרת אתשמי, אני אומרת שלום ואם אפשר לקנות
את החומר אבל עם תייסיר היו טלפונים כמו הינה לדיט" (עמ' 40, ש' 11-10).

29 בדנ"א פלוני נקבע, כי במקרים שבו מדובר בשיקולי עריכה, ראוי, אמנם, להתריר לעיתונאים
30 "מרחוב מחייה" יצירתי מסויים, אך מקום שהפרטום כרוך בלשון הרע, לעיתים יהא זה ראוי

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמара נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

- לחותר על אלמנטים שיש בהם אולי להעшир את הפרטום במישור הפלוייזיוני, אך הם עלולים
לפגוע במושא הפרטום שלא לצורך (ראו פסקה 98 לפסק דין של כב' השופט גורוני). כך
היה על הנتابעים לפעול במקרה שבפני.
- .60 הנتابעים, גם לא ביקשו כלל את תגובתו של התובע לפני הפרטום. על מנת שהנתבעים ייחסו
בצילה של ההגנה, עליהם לשכנע את בית המשפט כי אפשרו לנפגע הפטונצייאלי להביע עמדתו
טרם הפרטום.
- 7 הנتابעים כשלו בהרמות נטל זה.
- 8 הנتابעים טוענים שאין מקומה של טענה זו בהליך שבפני, מושם שזו לא הולתה על ידי
התובע בחלק הפלילי. אני דוחה טענה זו. ההליך הפלילי התנהל בנפרד מהנתבענה שבפני
ואיש מהצדדים איינו מוגבל לטענות שהעליה שם. בפni, התובע העלה את הטענה לפיה
הנתבעים לא פנו אליו לצורך קבלת תגובה לכתבה כבר בכתב התביעה. טענת הנتابעים, לפיה
לא ניתן לשעות לטענה זו שכן בחלק הפלילי לא הובאו ראיות בנוגע אליה, דין להידחות.
13 הנتابעים היו חלק מאותה הסכמה דיונית שתוארה לעיל ואשר במסגרתה ויתרו על הבאת
ראיות.
- 15 מכיוון שנטל ההוכחה הוא על הנتابעים, והם לא עמדו בו, אני מקבלת את טענת התובע, לפיה
16 הנتابעים לא פנו אליו לפני הפרטום, על מנת לקבל את התייחסותו לפרטום.
- 17 אציין, כי אף לו הייתה קובעת כי לנتابעים עומדת ההגנה מכוח החובה שבסעיף 15(2), הרי
18 שלא מצאת כי הפרטום נעשה בתום לב, שגם הוא נדרש על מנת להקים הגנה על פי החוק.
19 סעיף 16 לחוק קובע, לעניין תום הלב, כדלקמן:
- 20 "16. (א) הוכית הנאשם או הנtabע שעשה את הפרטום באחת הנסיבות
האמורות בסעיף 15 ושהפרטום לא חריג מתחום הסביר באותו נסיבות,
22 חזקה עליו שעשה את הפרטום בתום לב.
- 23 (ב) חזקה על הנאשם או הנtabע שעשה את הפרטום שלא
24 בתום לב, אם נתקיים בפרטום אחת מהלאה:
25 (1) הדבר שפרטום לא היה אמיתי והוא לא האמין באמיותו;
26 (2) הדבר שפרטום לא היה אמיתי והוא לא נקט לפני הפרטום
27 אמצעים סבירים להיווכח אם אמיתי הוא אם לא;
28 (3) הוא נתכוון לעדי הפרטום לנפגע במידה גדולה משתייה סבירה
29 להגנת הערכיים המוגנים על-ידי סעיף 15".
- 30
- 31
- 32
- 33
- דברי כב' השופט פרוקציה:
"הפן החובי של החזקה, בוחן האם הפרטום לא חריג מתחום הסביר בנסיבות
הרלוונטיות לעניין, שזו חזקה כי נתקיים בפרטם תום לב, אלא אם הוכת

בית משפט השלום בחדירה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-גנה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1   אחרות...די בהפרצת חזקת תום הלב בפן החיווי שלה, כאמור בסעיף 16(א)
2   חוק, או כי נתקינה החלטה השלישית לחזקת חוסר תום לב בפן השלייל עלי^ל
3   פי סעיף 16(ב)(3) לחוק, כדי להניא תשתיית מספקת למסקנה כי מדובר
4   בפרסום שאיןנו נהנה מהגנת תום הלב" (ע"א 89/04 ד"ר יולי נודמן נ' נתן
5   שדרנסקי, פורסם בנוב, מיום 08.08.04).
6

7   כפי שקבעתי לעיל, אין סבורה כי הנتابעים לא עמדו בדרישת סבירות הפרסום, ולכן אני
8   קובעת כי הפרסום לא נעשה בתום הלב. זאת, לאחר שניתן היה להשיג את המטרות
9   הLEGALITY של הפרסום בדרך שהינה פחות פוגענית, ולכל הפחות על ידי טשטוש פניו של
10   התובע. המסקנות לפיהו הגיעו רקיעה זו, מפורטות בארכיות לעיל ואין זה מקום להזכיר
11   עליהם. בקצחה אומר, כי נראה כי האופן בו הוכח התובע חרג מהנדרש ולא היה הכרחי לכתבה
12   ולמטרתה.
13

14   "אכן, ראוי להזכיר לעיתונאים "מרחב מחייב" יצירתי מסויים, במיוחד מקום שמדובר
15   בשיקולי עריכה. עם זאת, מקום שהפרסום כרוך בשון הרע, לעיתונים יהא זה ראוי לוותר על
16   אלמנטים שיש בהם אפשרות לה夷יד את הפרסום במישור הטלויזיוני, אך הם עשויים לפגוע
17   במושא הפרסום שלא לצורך. במילים אחרות, קטיע האילוסטרציה והקטעים שלא היו חלק
18   מן האירועים הישירים אולי תרמו לשידור מבחינת אינטלקטuelle. ברם, לעתים ראוי
19   ליותר על תוספות באלה בשל האפשרות של פגעה יתרה, עיוות המציאות ויצירת רושם
20   מוחטעה אצל הצופה. לשונו אחרת, שיקולי עריכה יצטרבו לסתות לעיתנים מפני זבויותיו של
21   הנפצע" (פסקה 98). (הדגש שלי, ה.א.) דנ"א בעניין פלוני.
22

23   אוסיף עוד, כי הנتابעים העלו בסיכומיים גם את הטענה כי עומדות להם ההגנות הקבועות
24   בסעיפים 15(4) ו-15(6) לחוק. אולם, טענות אלה היו לאקוניות ולא מנומקות כלל (סעיף 134
25   לסיכון הנتابעים). מהראיות שהובאו בפני, לא קיימת אינדיקציה לכך שהנתבעים חסימם
26   תחת הגנות אלה ונראה כי לא בכדי בחרו הנتابעים שלא לפרט בעניין. כפי שהובא לעיל,
27   הנטל להוכיח את קיומן של ההגנות המנווית בסעיף 15 לחוק, מוטל על הנtabע ומשהנתבעים
28   לא עמדו בネット זה, אני>Dochne טענות אלה.
29

30   התובע טען כי הוא דרש מהנתבעים לפרסם התנצלות ביחס לדברים שייחסו לו בפרסום, ואילו
31   הנתבעים סירבו לעשות זאת.
32

סעיף 17 לחוק קובל:

33   (א) פורסמה לשון הרע באמצעות תקשורת לא תעמוד הגנת תום לב לעורכו,
34   למי שהחליט בפועל על הפרסום או לאחר מכן על אותואמצעי תקשורת אם
35   הנפצע, או אחד הנפצעים, דרש ממנו לפרסם תיקון או הכחשה מצד הנפצע ולא
36

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמара נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1 פרסם את התקון או הכחשה בנסיבות מתאימה במקרים, במידה, בהבלטה
2 ובדרך שבה פורסמה אותה לשון הרע, ותוך זמן סביר מקבלת הדורישה ובלבד
3 שהדורישה הייתה חותמה בידי הנפגע, שהתקון או הכחשה לא הייתה בהם
4 משום לשון הרע או תוכן בלתי חוקי אחר וארכם לא חרג מתחום הסביר
5 **בנסיבות"**
6

7 אני דוחה את טענת התובע בעניין זהה. נקבע, כי מקום שנפגע דרש התנצלות בשמו של
8 הმერსმ, אין תחוללה לסעיף 17 לחוק:

9 "מקום בו הנפגע לא דרש מאצעי התקשות לאפשר לו להביא את גורסתו אלא הדורישה
10 הייתה שאמצעי התקשות יפרסם התנצלות בשמו הוा, הרי אז אין תחוללה לסעיף 17(א).
11 ראו ע"א 73/552 רוזנבלום נ' כץ, פ"ד (1) 589-597; שנחר, בספרו הנ"ל, עמ' 277; וכן
12 דברי השופט דנציגר בדנ"א פלוני, פסקה 3: "סעיף 17 עוסק בפרסום של תיקון או הכחשה
13 מצד הנפגע, לבקשת הנפגע, ובהתקיים מספר תנאים... בנסיבות המנווית בסעיף מוטלת
14 על הגורמים המנווים בו חובה קטגורית לפרסם הודעה תגובה שחיבר הנפגע".

15 ע"א (מחוזי י-ס) 3209/09 חננאל רחמים מגד דין נ' יאיר לפיד, (פורסם בנבו, מיום
16 .)). 26.10.15

17 במקרה שלפניו התובע לא דרש מהנתבעים לפרסם תיקון או הכחשה לפרסום בשמו, אלא
18 דרש מהנתבעים לפרסם התנצלות בשמות ומטעמים, لكن לא חל במקרה זה סעיף 17 שבחוק.

19 נוכח קביעותיי לעיל, הגיעו למסקנה כי הנתבעים לא חווים תחת ההגנות שבחוק, ואני
20 מוצאת את הנתבעת 1, בה שודרה הכתבה, ואת הנתבע 2, המפיק והעורך הראשי של התכנית
21 בה שודרה הכתבה, אחראים במשותף, יחד ויחד, לעולמת לשון הרע כלפי התובע.

הנזק

22 התובע עתר לחויב הנתבעים בפיצוי בסך של 200,000 ש"ח, בטענה כי מדובר בדברים אשר
23 פורסמו בכוונה לפוגוע בו. אני דוחה טענה זו. לא התרשםתי כי מדובר בפרסום זדוני שכונתו
24 לפוגוע, כי אם בפרסום שחרג מגדר הסביר ואינו מקיים לכך הגנה. בהעדר כוונה לפוגוע, עומד
25 הפיזי המכיסימי שהቶבע זכאי לו ללא הוכחת נזק, על סכום של 50,000 ש"ח.
26

27 מאחר שמדובר בפיצוי שהמוחוקק קבוע לרבי רף מקסימלי, קובעת הפסיקה כי לבית המשפט
28 שיקול הדעת לקבוע את גובה הפיצוי, עד לרף שקבע המוחוקק, ועל פי נסיבות העניין.
29 (ראה: ע"א 1370/91 משעור וחברת אל סינארה נ' אAMIL CHIPPI, פ"ד מז (1) 535, 538).

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

1   68. הפיזי בגין לשון הרע משמש גם אפקט הרתעתי, כמו גם כהכרה שיפוטית בטענה כישמו
2   הטוב של התובע נפגע ללא הצדקה. הפיזי נועד לשקס את רגשות הנזוק, לתקן את הנזק
3   לשם הטוב ואת מעמדו הציבורי, ובכך להשיב את המצב לקדמותו.

4   ראיה: רע"א 00/4740 אמר ואח' נ' יוסף ואח', פ"ד נה(5) 510, 521-525;
5   אורן שנחר, דיני לשון הרע עמ' 369;
6   ע"א 87/802 עקיבא נוף נ' אורן אבנרי, פ"ד מה(2) 489, 493-494;
7   חאלד גנאים, מרדכי קרמניצר, בועז שנור, לשון הרע - הדין המוציא והרצוי (2005) בעמ' 401-
8   .403.
9

10   69. התנהגות התובע, ובעמדתו בקהילה קודם לפרסום, הגם בין השיקולים בהם יתחשב בית
11   המשפט בפסקת פיזי בגין לשון הרע. זאת, במיוחד שעלה הוכיח נזק ממון - כמו בעניינו,
12   וכאשר מדובר בטענה לנזק שנגרם לשם הטוב של התובע. לעניין זה יפים דבריה של צבי הש'
13   ארבל ברשותבו-גביר (עמ' 115-116):

14   "הנזק בו מדובר בעניינו הוא נזק טהור לשם הטוב של המערער, שכן לא ניתן
15   בפניו כי הפרטום גורם נזק ממון. כיצד יקבע בית המשפט את שיעור הפיזיים
16   במקרה זה? "בפסקת פיזיים בגין לשון הרע יתחשב בית המשפט, בין היתר,
17   בנסיבות הפגיעה, במעמדו של הנזוק בקהילה, בהשללה שסבל, בכ庵 ובסבל שהוא
18   מנת חלקו, ובנסיבות הצפויות מכל אלה בעתיד. הבדיקה היא אינדיבידואלית. אין
19   לקבוע "תעריפים". בכל מקרה יש להתחשב בטיב הפרטום, בהיקפו, באמנותו,
20   במידת פגיעתו ובהתנהגות הצדדים. אכן, התנהגותו של הנזוק לפני פרסום
21   ולאחריו עשוי להיות אמצעי בעזרתו ניתנו לעמוד על נזקו. בדומה, התנהגותו של
22   המזיק אף היא עשויה להשפיע על שיעור הנזק והערכתו" (עניןamar בעמ' 525)".

23   וכדברי צבי הש' אביגיל כהן :

24   "בית המשפט מיחס חשיבות בקביעת שיעור הפיזי להתנהגות הנזוק ולמעמדו
25   קודם לאיורו הפגיעה וכן מסקל גם להתנהגות הפוגע בעית הפרסום... בית משפט
26   גם עשוי להתחשב בקביעת שיעור הפיזי בשמו הרע של הנזק, אופיו, מעשיו, עברו
27   - ככל שאלה נוגעים במישרין לשון הרע (ע"א 9258/04 חורי נ' חברת כל אלרעד
28   בע"מ (תק על 2005)(4243), וכן ע"א 00/4840 אמר נ' יוסף, פ"ד נה(5) 510).".

29   ראיה: ע"א (מחוזי ת"א) 14-09-53491 בוררוב נ' קרמונה (ניתן ביום 15.04.2001, פורסם
30   בגלו).

בית משפט השלום בחדרה

ת"א 15-06-54790 אמארה נ' רשות-נגה בע"מ ואח'

תיק חיצוני:

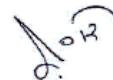
- 1   70   במקרה שבפני, אף שקבועתי כי לא עומדת לנتابעים הגנה מוהגנות הקבועות בחוק, לא אוכל,
2   בבואי לקבע את הפיצוי לתובע, להתעלם מן העובדה שהפרisos היה של דברים שאמר התובע
3   עצמוו, כפי שאלה תועדו בשיחות טלפון שנערכו עם התובע, ובשיחה עימיו, שתועדה גם
4   במלemma נסתרת.
5   תוך שנתי דעת לי McLol הנسبות, תוכן הפרisos ולרמת הפיצוי הנוגאת, החלטתי לחיבב
6   את הנتابעים לשלם לתובע פיצוי בסך של 10,000 ₪.

סיכום

- 7
8   71   לאור כל האמור לעיל, אני מחייבת את הנتابעים 1 ו-2 יחד ולחוד, לשלם לתובע סך של
9   10,000 ₪.
10   הנتابעים יישאו גם בהוצאות התובע בגין התביעה (אגרות, מסירות ושכר עדים אם נפסק),
11   ועל כל אלה בשכ"ט עו"ד לתובע בסכום של 2500 ₪.

המצוירות תעבור עותק מפסק הדין לצדים.

- 12
13
14   ניתן היום, י"ג ניסן תשע"ז, 09 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.
15
16
17

18
19
20
21

הDSA אסף, שופט